

TANÁRNŐ, EZ MOST KOMOLY?

– Tényleg nem kapok dicséretet félévkor? De hát csak ötösöm van!

– Meg két kisegyessed. Az nálad nem látszik? Itt, nálam tisztán kivehető...

– De hát azok kihúzhatók! Az más!

Szöveg - **Ittzész Szilvia** / **TANÁRNŐ, KÉREM!** / Illusztráció - **Szűcs Édua**

♦ A varázsszó! „Kihúzható.” Az egész más. Mert ami kihúzható, az már tulajdonképpen nincs is ott. Azt a meg nem írt leckét csak meg kell gyorsan írni, és már húzódik is ki az érte kapott – pusztán ideiglenesen ott állomásozó – kisegyes. Két kattintás, és már röpül is az e-naplóból. Igaz, a napló a hónap végén „lezár”, de hol van még a hónap vége? Ez tényleg annyira jó ezekben a meg nem írt házi feladatokban, hogy ha túl nagy a strapa, akkor megírod legközelebb. Nem kell rágörcsölni, nem kell hazudozni, hogy nem is tudtad; meg hogy nem is tetszett feladni semmit! Nem kell a becsöngetés előtti pillanatban gyorsan lemásolni, meg nem kell éjszaka a sorozat után még fent maradni, nem kell a többieknek könyörögni, hogy mondják már meg, mi volt a lecke. Mert megírod majd a következő órára. Igaz, persze a következő órára megint lesz egy lecke, így az már egy kis torlódás, keddre amúgy sem szoktad sosem megírni, mert előtte van a meccs. Nem baj, akkor majd azután, bár az már két kisegyes. De két kisegyes még kezelhető, bár bosszantó, mert közben felelés is lesz, aztán dolgozat.

Nem baj, legfeljebb bent marad.

„Viszont a múltkor mondták otthon – gondolod tovább –, hogy ha ki lehet húzni, akkor minek maradjon bent? Ha oda van mellé írva, és tisztán látszik az elektronikus naplóban, hogy „Nincs házi, ha bemutatod, kihúzom. Munkafüz. 28/1,2”, akkor leszek szíves megírni és bemutatni. Azért ez így tényleg bosszantó, hol van már az a tananyag, nincs is kedvem megírni, akkor sem volt, minek! Erre elkezdik otthon mondogatni, hogy ha kihúzható, akkor, mondjuk, addig nem kapom meg a zsebpénzemet, amíg bent van az a két kisegyes. Hát ez tényleg nem ér! Az akkor volt, az e havi zsebpénz meg most van, vagyis kellene lennie, és mi köze egyiknek a másikhoz? Hogy jön ez most ide? Ezt egyáltalán nem értem, minek kellett ezt most ide behozni? Persze, a zsebpénzem, az kell, az nem jön szóba, hogy azt ne kapjam meg, de ezt nem hiszem el, hogy most keresgélhetem ki a régi leckéket, és mehetek oda a tanárnőhöz! A nyavalyás kihúzhatósága! Miért nem adja azt a kisegyest örökre, aztán nem kellene foglalkozni vele többet. Béna egy rendszer...”
A Tanárnő fejében pedig úgy van, hogy, igaz, hogy egy kicsit macerás, hiszen a leckét is ki kell találni, fel is kell

adni, aztán fel kell írni, hogy mit is találtam ki, és mit is adtam fel (huszonkettővel besorozva ez már egész komoly heti agytorna), aztán újból adminisztrálhatom papír alapon, hogy ki mit nem írt meg, aztán mindezzel oda a számítógéphez, és már csak egy felhasználónév és egy jelszó, és már pötyöghetem is. Hogy aztán mindenki lássa, akit csak érdekel – diák, szülő, tanár –, hogy miért is éktelenkedik ott az a kihúzható kisegyes!
Persze, macerás, mert még a késésért is itt van ez a kisegyes, amit egy vicces kis vers megtanulásával lehet eltüntetni. No, meg a felszerelés hiányt is – abból nézzük meg, hány is van? Nagy macera, az biztos, beírogatni, kihúzogatni, oda-vissza, újra és újra. Megéri a szöszözést, molyolást? Meg, hát! Hiszen így megvalósul az egyik legszebb tanári álmom: a diák, a maga mulasztásaiért saját maga – is – bosszankodik! Mennyire más ez, mint amikor csak a Tanárnő bosszankodik! ♦



OPERA